

BoonBerichten

Nieuwsbrief van het Louis Paul Boon Genootschap
nummer 165, juli 2021

In juni ontvingen al onze betalende leden hun lidmaatschapskaart 2021. Hieronder volgt nog wat nadere informatie hierover. En de uitgave *Boontjes 1973* komt eraan! We geven alvast een voorproefje middels de publicatie van drie *Boontjes* uit deze bundel.

Deze bijzondere uitgaven voor onze leden maken een lidmaatschap van ons genootschap al alleszins de moeite waard. Maar het gaat er ook om dat we met behulp van onze leden de werking van het genootschap draaiend kunnen houden om tenslotte de nalatenschap van Boon levend(ig) te houden.

Wij hebben uw hulp hierbij hard nodig en wij zijn al onze betalende leden dankbaar voor hun bijdrage!

We sluiten ons aan bij de oproep van onze voorzitter die eerder schreef in de ledenbrief van juni bij de verzending van de lidmaatschapskaarten:

“We hebben de vaste verwachting dat we in 2021 elkaar weer in levenden lijve zullen aanschouwen en met elkaar aan tafel mogen zitten. Aarzel intussen niet om ons al uw suggesties en bedenkingen over te maken om de werking van het Genootschap te verbeteren!

Wij roepen u op uw lidmaatschapsgeld voor het jaar 2021 te voldoen op onze rekening, mocht u dat nog niet gedaan hebben.

De contributie bedraagt tenminste € 50,00 voor het gewone lidmaatschap. U kunt ons extra steunen met een ondersteunend lidmaatschap voor € 65,00 of met een beschermend lidmaatschap voor € 80,00.

Dit alles met behoud van gelijke rechten voor alle leden. Een maximumbedrag heeft de algemene ledenvergadering nooit vastgesteld. U kunt derhalve vrijelijk uw goedheid tot uitdrukking brengen!”

Het bestuur wil op deze plaats graag André Dumont bedanken voor zijn niet-aflatende inzet voor ons genootschap. Al heeft hij enige tijd geleden aangegeven af te zwaaien als actief bestuurslid om nog slechts enkele taken voort te zetten zolang dat nodig was, hij verzet nog immer veel werk voor ons.

Om slechts enkele werkzaamheden te noemen: hulp bij de ledenadministratie, ondersteuning bij de financiën, verzending van de lidmaatschapskaarten, contact met de redactie van de *Boontjes* en verzending van deze jaarlijkse uitgave, etc. etc.

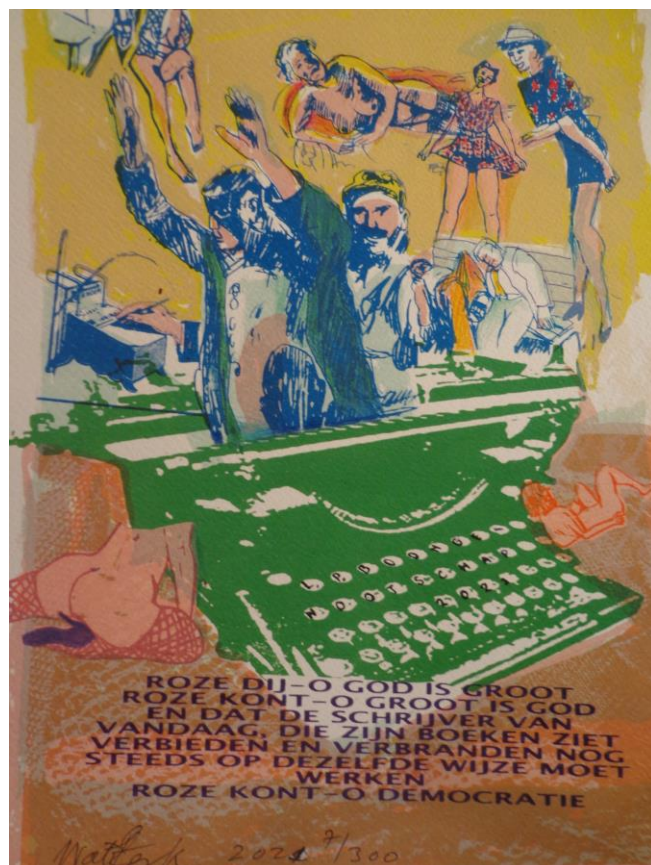
André, heel veel dank!!

LIDMAATSCHAPSKAART 2021

Net als in voorgaande jaren ontvangen de leden die hun lidgeld betalen een genummerde en gesigeneerde zeefdruk van de Tilburgse graficus Walter Kerkhofs, lid van het Genootschap en de man die een rijke historie kent in de visualisering van Boons literaire werk. Dit jaar liet hij zich inspireren door het eerste hoofdstuk uit Boons *Zomer te Ter-Muren*, om precies te zijn het fragment ‘UT DIECKE BOECKEN’.

Boon legt daarin een verband tussen schilders van vroeger – en in het bijzonder een werk van Jan Metsijs – waarin het werk verhuld moest worden als godsdienstig tafereel om geaccepteerd te worden en de schrijvers in zijn eigen tijd die nog steeds op dezelfde wijze moeten werken.

“... en terwijl we allen naar een zeer groot en zeer verdoelloos doel stappen wordt het beste werk, het meest vrijgevochten werk, het werk dat het dichtst bij dat doelloos doel komt te staan, immer opnieuw verboden en verbrand... en blijven schrijvers en schilders eeuwig verplicht hun verboden waarheid te maskeren onder een toegestane leugen.”

BOONTJES 1973

Jos Muyres heeft met de redactie van de *Boontjes 1973* vertraging opgelopen omdat het vanwege Corona praktisch onmogelijk was om in Vlaamse en Nederlandse literaire instellingen naspeuringen te doen zonder welke hij meende zijn werk niet te kunnen afleveren. Maar nu kunnen we aankondigen dat in het najaar de nieuwe band zal worden uitgeleverd. Daarna zullen we dan uitzien naar het ogenblik dat we het eerste exemplaar in iemands handen kunnen drukken en we al onze leden ermee kunnen verblijden. Wij hopen dat dit kan gebeuren tijdens een eindejaars Boon-eetmaal, indien de organisatie daarvan weer mogelijk is.

We geven u alvast drie voorproefjes van deze bundel:

DOWN vrijdag 18 mei

Moest ook jij, beste lezer of liefste lezeres, me een briefje geschreven hebben, neem me dan niet kwalijk dat ik daar nog geen antwoord op gaf. De laatste dagen werd ik wat overstelpt door allerlei mensen die eveneens aan kranten verbonden zijn, en misschien wel van het idee uitgaan: "Hij schrijft nu al twintig jaar in Vooruit, er mag ook eens iets van hem in Het Volk komen."

En dan beginnen ze lange vraaggesprekken, met of zonder bandopnemertje, en ik dan maar praten en praten, tot ik helemaal leeggepraat ben en mijn hoofd precies een voze raap is geworden.

Zoals kleinzoon David onlangs zei: "Opa, gaan we hier weg? Want ze praten en praten hier, dat ik er hoofdpijn van krijg."

Ja, en net als David moet ik soms tot die mensen zeggen: "Laten we er nu mee ophouden, want ik moet nog mijn stukje voor de krant schrijven." Ze verdwijnen, het wordt weer wat stil in huis en ik zet me voor mijn blad papier.

Maar dan ben ik zo leeg, zo totaal op, dat ik echt helemaal niets vind, waarmee ik u een lach kan ontlokken. Iets wat ik u bijna niet durf te zeggen, want dan gaat ge echt lastig worden. Dan gaat ge zeggen: "In Mimo en in Humo, in Ons Land en in Ons Volk, daar zit ge op uw praatstoel, en wij zijn daar het slachtoffer van."

Of ge gaat zeggen: "Ik ben van 's morgens te zes uur op, moet door regen en wind naar mijn werk, heb daar de hele dag dóór met moeilijkheden te kampen, kom naar huis en vind petrool in de soep. Maar meneer is met pensioen, en durft klakkeloos te zeggen, dat hij niet weet waarover te schrijven."

Anderen, die meer sociaal strijdbaar zijn, vinden het zelfs een schande. Op een ogenblik dat de spanning tussen Israël en de omliggende landen steeds maar groter wordt, dat er de gebeurtenissen zijn in Wounded Knee, dat er af luisterapparaten gevonden worden in de omgeving van Nixon, op dat ogenblik weet ge niet wat vertellen!

Ja, maar daarover mag ik het niet hebben, dat is nieuws voor de eerste pagina, en ik heb u een glimlach te schenken op de tweede pagina. En waar moet ik dan die glimlach halen, als ik steeds van u op mijn donder krijg?

Toch moet ik u zeggen, dat uw brieven me heel wat doen, en me een riem onder het hart steken, of is het een hart onder de riem? Zo ontving ik een pakje van een lezeres, met daarin twee citroenen. Wat wil ze ermee zeggen? Dat ik wat minder biertjes en meer thee met citroen moet drinken? Ofwel dat mijn stukjes van de laatste dagen veel te zuur worden?

Ik doe mijn best, zoals de boer die de medicijnen voor zijn zieke boerin aan de koe gaf, want die zag er naar zijn mening nog véél slechter uit.

EEN VIJG woensdag 30/31 mei

In de avondstille dorpsstraat liep een man, die zichtbaar wat van het goede teveel genoten had. Hij wankelde nu en dan, schoot dan weer een aantal meter verder, alsof hij vallen zou, herstelde zich echter nog en begon verwijten te richten naar de steen waarover hij gestruikeld was.

Toen hij mij zag naderen, aan de voorkant der avondstille dorpsstraat, bleef hij staan, hield zich vast aan een vensterdrempel en richtte ook tot mij een verwijt. "Vijg!" riep hij. Het gaf me wel een schok. Je had alles kunnen verwachten, maar niet dat!

Een vijg, iemand waarop men niet vertrouwen kan, iemand die niet de moed bezit om voor zijn eigen opvatting uit te komen...

Een zoals ik mezelf weet te zijn, diep in mijn binnenste.

Telkens ik mezelf betrap in de spiegel, telkens ik tot zelfherkenning kom in mijn meest eenzame, vertrapte en verscheurde momenten, verwijt ik het mezelf: "Ge hebt u weer gedragen als een vijg van een vent."

Nu heb ik daar echt en echt, geloof me toch, een leven lang tegen gevochten. Met de moed der wanhoop wierp ik me op om zo eerlijk mogelijk te zijn en te blijven. Om, zoals dat ondertussen een gevleugeld woord is geworden, de mensen een geweten te schoppen.

Maar niemand begreep de diepere zin ervan: het was mezelf dat ik een geweten moest schoppen, want ik weet het best binnen in mij woont gewoon een lafaardje. Dat ik door dik en dun nog steeds heelhuids dat masker van plichtbewust man kan dragen, dat ik nog steeds wordt aangezien als een man van aanzien, dat ik voor de meesten nog steeds een man ben die recht in de schoenen ga... Tja, dat is allemaal louter toeval, louter kwestie van een beetje geluk.

En ook, met wat handigheid leert men het wel, de barsten en scheuren in de valse voorgevel op te kalefateren. Stukadoorswerk, pleisterwerk is het geweest, meer niet.

De man in de dorpsstraat, die wat dronken was, zou meteen weer zijn verder gewaggeld, stond ik daar niet ter plaatse aan de grond genageld. Kinderen en zatte

mensen zeggen de waarheid, dacht ik met wat pijn in het hart.

Hij kwam de straat oversteken, naar me toe. Het ging zigzag, en gelukkig kwam dat ogenblik geen auto voorbij snorren. "Vijg?" stamelde ik, "ziet ge in mij gewoon niets anders dan een vijg?"

Datzelfde ogenblik kwam echter nog een andere man de dorpsstraat in. De dronkenlap kreeg hem meteen in de gaten en ook naar hem riep hij verwijtend: "Vijg!"

Ik begreep het plots. Hij had alleen maar een scheldwoord bij de hand, dat hij ook alle anderen toeschreeuwde. Ach misschien alleen maar omdat hij zichzelf een vijg voelde.

OP BEZOEK donderdag 26 juli

Vorige week waren we toevallig op bezoek bij een vriend van vroeger. Het was jaren geleden dat ik hem nog ontmoet had, en het trof me wat, in hem 'n grijsgeworden man, wat bitter en sjagrijnig terug te vinden. Onze vrouwen - ik bedoel zijn vrouw en de mijne - konden het ondertussen best met elkaar stellen en hadden het over hun wederzijdse plagen en ziekten.

Daar luisterde hij naar, en plots onderbrak hij hun gesprek. Nogal heftig zei hij: "Als ge u niet goed voelt moet ge naar de dokter, en zien wat die zegt."

Zijn vrouw reageerde niet. Ze zette gewoon haar gesprek met mijn vrouw voort, en had het over de dochter van een vriendin, die daar niet veraf was komen wonen. En om haar woorden letterlijk te gebruiken, ze zei: "Ze woont hier schuin rechtover."

Hierom liet hij een minachtend gegniffel horen, "Schuin rechtover!" herhaalde hij... "dat bestaat niet, het is schuinover of het is rechtover, wat zijn dat nu voor verkeerde uitdrukkingen!"

Hij wou mij erin betrekken en zei: "Dat is toch onzin, nietwaar!" "Och kom," zei ik vergoelijkend, "er zijn

een hele hoop verkeerde uitdrukkingen, bijvoorbeeld bij de dokter gaan om te zien wat die zegt."

Hierover dacht hij een ogenblik na, ontdekte niet wat daarin verkeerd kon zijn, en had het weer over dat onzinnige schuin-rechtover. Mijn vrouw knipoogde naar mij, en toen zei ik, voor de lol: "Ge moet daarom niet zo hard roepen, ik ben niet myope, ik hoor nog goed."

Mijn vrouw lachte even. Hij bleef onbeweeglijk, alleen zijn blik schoof van mijn hoofd naar mijn voeten, en dan weer van mijn voeten naar mijn hoofd. Nogal koud antwoordde hij: "Myope betekent bijziende te zijn, en dat heeft niets met het gehoor te maken."

"Nee," antwoordde ik, "maar het ligt er toch schuin-rechtover!"

Hierop moesten de beide vrouwen het uitschateren, maar hij trok zich in een bitter stilzwijgen terug. Om hem opnieuw in het gesprek te betrekken, haalde ik nog een paar voorbeelden aan van verkeerde, maar algemeen aanvaarde uitdrukkingen...

"Ge hebt bijvoorbeeld: de rechthoekige driehoek," zei ik, "zoals het in het boek van Vlakke Meetkunde staat. Een driehoek kan maar één rechte hoek hebben, de beide anderen zijn schuin. Dus zou het moeten zijn: de driehoek met één rechte hoek, of de rechthoek-driehoek."

Opnieuw zaten de beide vrouwen het uit te schateren, vooral omdat ik eraan toevoegde: "Kom nu, kijk eens na wat de Vlakke Meetkunde erover zegt!" Ik merkte het, vaag drong nu tot hem door, dat men niet kon zien wat iemand zegt, en dat ik dus met hem de aap had gehouden.

Hij hulde zich in een verder stilzwijgen, en toen we dan eindelijk afscheid namen, wou hij weerwraak nemen. Hij wist dat ik niet per auto kan rijden, en aan de straatdeur zei hij: "Waar hebt ge uw auto geparkeerd? En trachtend niet in lachen uit te barsten, antwoordde ik: "Hier schuin-rechtover."

BoonBerichten

Uitgave van het Louis Paul Boon Genootschap
Samenstelling en redactie: Erik van Veen

Bestuur Louis Paul Boon Genootschap:
Luckas Vander Taelen (voorzitter), Wim Dijkstra en Luc Geeroms
(ondervoorzitters), Herman Verlint (secretaris),
Erna De Ridder, Erik van Veen, Michel De Wolf

De Erven Boon zijn adviseur van het bestuur

Secretariaat:
Herman Verlint
Willy la Croixstraat 41, 1069 PB Amsterdam, Nederland
+31 (0)20 6100999 / +31 (0)6 45679098

mail@lpboon.net

Website: www.lpboon.net

Bankrekening: BE36 0682 0049 4781 t.n.v. L.P. Boon Genootschap,
Oude Vismarkt 13, 9300 Aalst, België

Word lid van het Louis Paul Boon Genootschap!

U bent al lid vanaf € 50 per jaar
Lees [hier](#) alles over het lidmaatschap

De activiteiten van het Louis Paul Boon Genootschap worden mede mogelijk gemaakt door steun van de Koninklijke Academie voor Nederlandse Taal en Letteren (KANTL), Stichting Maria Elisa, firma Jan de Nul, Stad Aalst en Provincie Oost-Vlaanderen

Stad Aalst

provincie
Oost-Vlaanderen